

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մաթթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Տոկոսներ 2025, N9 (173)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2025թ., N9, (173)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան

Վրեժխնդրությունը պատկանում է Աստծուն 1

Անդրանիկ Մանջիկյան

Չլինի թե վերջում խաբված լինենք 4

Աստծո մարդը

8

Եթե փրկենք...

13

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Վրեժխնդրությունը պատկանում է Աստծուն

Սիրելիներ, մեր երեսը դարձնենք երկինք-երկիր արարող Աստծուն: Նրա Խոսքերի մեջ շատ ուժ կա, զորություն կա, Նրա Խոսքերը ապառաժներ են փշրում:

«Չարութեան փոխարեն մէկուն չարութիւն մի հատուցանէք. ամէն մարդոց առջև բարի բաներ ընելու հոգ տարէք: Որչափ կարելի է ձեզի՝ ամէն մարդոց հետ խաղաղութիւն ունեցէք: Սիրելիներ, վրեժխնդրութիւն մի ընէք ձեր անձերուն համար, հապա բարկութեան տեղի տուէք. վասն զի գրուած է, Վրեժխնդրութիւնը իմս է, ես պիտի հատուցանեմ, կ'ըսէ Տէրը» (Հռոմ. 12: 17-19): Իհարկէ, պրակտիկ կյանքում հաճախ այլ բան ենք տեսնում. չարությունն առաջինն է արձագանքում է վրեժխնդրությանը: Հնարավոր է նաև՝ բարկանաս, բայց վրեժխնդրություն չունենաս: Սա նախընտրելի է առաջինից: **Բ Օրինաց 32:35**-ում

կարդում ենք. *«Իմս է վրեժխնդրութիւնը ու հատուցումը. Անոնց ոտքը սահմանուած ժամանակին պիտի գլորի. Վասն զի անոնց կորստեան օրը մօտ է, Ու անոնց գլխուն գալիքները կ'արտորան»*: Տիրոջն է հատուցումը, իսկ անոնց (քեզ ցավեցնողի) ոտքը սահմանված ժամանակին պիտի գլորի: Ժամանակը Տերն է սահմանում, մենք չենք սահմանում: «...Տես, հայր իմ, տես, քու վերարկուիդ ծայրը իմ ձեռքիս մէջ է. ու ես քու վերարկուիդ ծայրը կտրելով՝ քեզ չմեռցուցի. ասկէ հասկցիր ու տես, որ իմ ձեռքիս մէջ չարութիւն ու անօրէնութիւն չկայ, ու քեզի յանցանք մը չեմ ըրած, բայց դուն զիս մեռցնելու կ'աշխատիս: Տէրը դատաստան ընէ իմ ու քու մէջտեղ, ու Տէրը իմ վրեժս քեզմէ առնէ. բայց իմ ձեռքս քու վրադ չըլլայ» (Մ Թագ. 24:12-13): Սավուդի հալածանքից խույս տալով՝ Դավիթը Ենդադդիի ամուր

տեղերն էր նստել: **24:4-8-**ում մեզ պարզ երևում է Դավիթի էությունը. քե՛ն Սավուղը մահվան սպառնալիքով անդադար հետապնդում էր նրան, բայց նա վրեժխնդրություն չունեի իր մեջ: Միրտը ցավ ապրեց անգամ Սավուղի վերարկուի ծայրը կըտրելու համար՝ Տիրոջ օծյալին ինչպե՞ս ձեռքս երկնցնեմ: Թեպետ շրջապատը այլ կարծիքի էր: Տեսե՛ք՝ ի՞նչ սիրտ ունեի Դավիթը, և ի՞նչ՝ Սավուղը: Սավուղը անվերջ վրեժ լուծել էր ուզում, և դրան դրդում էր իր մեջ բուն դրած նախանձի ոգին: Դավիթը չունեի իր մեջ վրեժի, նախանձի ոգի: Շրջապատի մարդիկ նրան վստահեցնում էին, քե՛ն Աստված է իր թշնամուն՝ Սավուղին, իր ձեռքը տվել: Եվ իրո՞ք, ամեն ինչ այնպես սահուն էր կատարվել, որ կարելի էր չկասկածել դրանում: Սուրբ Գրքում էլ կարդում ենք՝ քո թշնամին քո ձեռքը կտամ: Այս ամենից ելնելով՝ հնարավոր էր, որ Դավիթը Սավուղին սպաներ: Բայց Դավիթի սրտում սեր կար. նա Աստծո օծյալի վրա ձեռք չէր բարձրացնի:

ԱԹագ. 26:5-12-ում Սավուղը շարունակում էր հալածել

Դավիթին եւ եկել բանակել էր՝ Դավիթին սպանելու նպատակով: Բայց Դավիթն ինքն է գնում ու գաղտուկ մտնում բանակի մեջ: Իսկ բանակը քնած էր, Սավուղը՝ ևս: Այս անգամ էլ Դավիթին խորհուրդ տվեցին՝ ճիշտ պահն է՝ Սավուղից վրեժ լուծելու: Ի՞նչ է ասում Դավիթը ի պատասխան իր գորավար Աբեսաայի խորհրդին. «...*Չանհկա մի մեռցնեք. քանզի Տէրոջը օծեալին ո՞վ կրնայ ձեռք երկնցնել ու անմեղ ըլլալ*»: Ու միայն Սավուղի նիզակն ու կուժով ջուրն են վերցնում ու հեռանալով՝ ձայն տալիս Սավուղի գորավար Աբենեերին, որ պարտավոր էր հսկել իր տիրոջը. «*Այդ քու ըրած բանդ աղէկ չէ. կենդանի է Տէրը, որ դուք մեռնելու արժանի էք, քանզի Տէրոջը օծեալին, ձեր տէրոջը, պահապանութիւն չըրիք. ու հիմա նայէ, թագաւորին նիզակը ու անոր գլխուն քովի ջուրին կուժը ու՞ր է*»: Մի պահ անգամ Սավուղը զղջաց՝ Որդյա՛կ իմ, Դավիթ... Մեղք գործեցի, «*Քեզի մէջմըն ալ չարութիւն պիտի չընեմ. ահա յիմարութիւն ըրի ու մեծապէս սխալեցայ*»: Բայց միայն մի պահ: Նախանձի ոգին Սավուղի մեջ էր և հանգիստ չէր

տալիս, նորից ու նորից գլուխ էր բարձրացնում: Եղբայրներ, քույրեր, մեղքը մարդու մեջ է և մնում է մինչև կյանքի վերջը: Հոգին ձգտում է մարմնին հակառակ, մարմինը՝ հոգուն: Ինչքա՞ն ժամանակ. մինչև մարդու կյանքի վերջը: Ուստի մեզ պետք է միշտ արթուն լինել. մեղքը մշտապես ստիպում է մարդուն իր կամքը կատարելու: Ժողովուրդ ջան, նաև պիտի երբեք չմոռանանք՝ վրեժխնդրությունը Տիրոջն է, մենք վրեժխնդիր չպիտի լինենք, Տերն է հատուցելու: **Ա Հովհ.**

2:27. *«Եւ այն օծութիւնը գոր դուք իրմէ ընդունեցիք, ձեր մէջ կը մնայ, ու պետք չէ որ մէկը ձեզի սորվեցնէ. արդեն նոյն օծութիւնը ձեզի կը սորվեցնէ ամէն բանի վրայով, որ ճշմարիտ է ու սուտ չէ, և ինչպէս անիկա ձեզի սորվեցուց, անոր մէջ կեցեք»:* Այս Խոսքը Աստված մեզ է տվել՝ մեզ մոլորեցնողների համար: Այդ օծությունը Սուրբ Հոգու օծությունն է: Եվ հենց Նա է մեզ սովորեցնում: Բայց մենք շատ հաճախ, թողած Տիրոջ օծությունը, ընկնում ենք մարդկանց կարծիքների ետևից: Իսկ մարդու մեջ բնականից Օրենքն է գործում, որը պահանջում է՝ աչքի տեղ՝

աչք, ատամի տեղ՝ ատամ: Բայց եթե Օրենքի տակ մնանք, երբեք Երկնային Թագավորությունը չենք մտնի: Դրա համար մեզ պետք է համբերություն: Ու Աստված էլ է համբերում, քանզի մեղավորի կորուստը չի ուզում. *«Ես իմ անուանս համար բարկութիւնըս պիտի ուշացնեմ Եւ իմ փառքիս համար համբերող պիտի ըլլամ քեզի, Որպէս զի քեզ չկորսնցնեմ»* (Ես. 48:9): Աստված Իր բարկությունը ուշացնում է, որպեսզի քեզ չկորցնի: Դու վրեժխնդրություն ես անում, չարին չարով ես պատասխանում, Նա քեզ ժամանակ է տալիս, որ դու զոջաս, ետ կանգնես այդ ճանապարհից: Բայց եթե ետ չես կանգնում, այդ հատուցման ժամանակը կա, Տերը վրեժխնդրության ժամանակը որոշել է և քո փոխարեն վրեժխնդիր կլինի: Իսկ եթե դու ես ուզում վրեժխնդիր լինել, այլևս Տիրոջ հետ գործ չունես: Քո փոխարեն այլևս Ինքը վրեժխնդիր չի լինելու:

Զորավոր մարդը միշտ մըտածում է՝ ինձ ի՞նչ պիտի լինի. ուժը կա, ուտելիքը կա, հագնելիքը կա... Այսինքն՝ իրեն շատ հանգիստ ու ապահով է զգում, բայց այդ հանգիստը Տիրոջից չէ:

Որովհետև՝ «...գորատրին վրայ
յանկարծ կորուստ կը բերէ, Ու
կորուստը մինչև ամբողջը կը
հասնի» (Ամոփս 5:9): Այո՛, հա-
տուցումը, վրեժխնդրությունը
կարող է հանկարծակի լինել:
Հայտնություն 19:2-ում կարդում
ենք. «Վասն զի ճշմարիտ ու ար-
դար են անոր դատաստանները,
քանզի դատեց այն մեծ պոռնի-
կը, որ իր պոռնկությունովը երկի-
րը ասպականեց, ու իր ծառա-
ներուն արեան վրէժը անոր ձեռ-
քէն պահանջեց»: Դա համաշ-
խարհային «Էկումենիկ» եկեղե-
ցին է: Դրանք մեկ կրոն են հնա-
րել, և այդ կրոնին բոլորը պետք է
ենթարկվեն: Ուրիշը չկա, ո՛չ

քրիստոնեություն, ո՛չ բուդդիզմ,
ո՛չ... ո՛չ... Ցավոք, այդ չար գործը
իր արմատները ձգել է արդեն
նաև Հայաստանում: Աստված
ողորմի: Եկեղեցին այսօր պիտի
գորանա, ամրանա, հաստատվի
Հիսուսի մեջ: Բոլոր մնացած բա-
ները դատարկություն են, և դը-
րանք կգան ու կգնան: Սիրե-
լիներ, եթե կա մեկը, որ որոշում
ունի վրեժխնդիր լինելու, թող ետ
կանգնի իր որոշումից. Տերը
վրեժխնդիր կլինի: Եթե դու հոգե-
վոր մարդ ես, դու ուրիշի խոր-
հուրդը չես լսի, քո խորհրդակիցը
պիտի լինի Կենդանի Աստված:
Ամեն:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Չլինի թե վերջում խաբված լինենք

Սիրելի՛ քույր-եղբայրներ,
մեզ տրված են այս պանդրխ-
տության օրերը. ուստի ավելի
հաստատվենք Քրիստոսի մեջ,
Քրիստոս Խոսքի մեջ, Նրա շա-
վիղներով ընթանանք:

Հայտն. 19:7. «Խնդանք և
ուրախանանք ու փառք տանք
անոր, քանզի Գառնուկին հար-

սանիքը հասաւ, ու անոր կինը
ինքզինք պատրաստեց»: Ինչ-
պե՞ս: **Եփես. 2:1-2**-ում կարդում
ենք. «Եւ դուք որ յանցանքներու
և մեղքերու մէջ մեռած էիք, ինք
ձեզ կենդանացուց. Որոնց մէջ
ատենօք կը քալէիք այս աշ-
խարհին բռնած ճամբովը, այս
օդին իշխանութեանը իշխա-

մին ուզածին պէս... »: «Մեռած էիք»-ը խոսում է անցյալի մասին (այսինքն՝ հիմա այդպիսին չենք): Բայց միգուցե անցյալից մնացորդներ դեռ կա՞ն մեր մեջ: Նայենք Աստծո Խոսքին՝ որպես հայելու, և մենք մեզ կտեսնենք: Ոչ մեկը հայելու առջև կանգնելով հարևանին չի տեսնում: Թո՛ղ Աստծո Լույսը թափանցի մեր սիրտը, որպեսզի վերջնական ազատվենք դրանցից: Հիշենք մեր «հանցանքներու ու մեղքերու մեջ մեռած վիճակը». այդ ժամանակ չենք հասկացել մեր ո՛վ լինելը: Բայց եթե հիմա էլ են մեր մեջ այդ կյանքի մնացորդներից դեռ շարունակում ապրել, մենք վտանգի մեջ ենք, մենք մահվան մեջ ենք, կենդանի մեռելներ. դրանք մեզ մահվան են ուղեկցում. «Սակայն ամէն մէկը կը փորձուի՝ իր ցանկութիւններէն հրապուրուած ու խաբուած. Անկէ ետեւ ցանկութիւնը յղանալով՝ մեղք կը ծնանի, և մեղքը որ կատարուի՝ մահ կը ծնանի» (Հակոբոս 1:14-15):

Սիրելիներ, այսօր մեր առջև բացված դուռ կա, հնարավորություն կա դրանցից ձերբազատվելու, մեր միջից դրանք դուրս վանելու: Մարդկության

բոլոր ցեղերի մեջ՝ հրեա, հույն, աֆրիկացի, հայ, վրացի..., մեղքի վարակը տարածված է, մեղքի բնությունը. «Սակայն մահը Ադամէ մինչև Մովսէս թագաւորեց, նաև Ադամի յանցանքին նման չմեղանշողներուն վրայ ալ, որ օրինակ էր անոր որ ետքը պիտի գար» (Հռովմ. 5:14): Մեղքով մահը մուտք գործեց ու սկսեց թագավորել: Բայց Սուրբ Գրքում հիանալի Խոսք ունենք. «Վասն զի եթէ մէկ մարդուն մեղքովը մահը թագաւորեց այն մէկովը, ո՛րչափ աւելի անոնք որ շնորհքի ու արդարութեան պարգևին առատութիւնը կ'առնեն, կեանքի մէջ պիտի թագաւորեն մէկ Յիսուս Բրիստոսի ձեռքով» (17): Իսկ **6:12**-ը մեզ ասում է. «Ուստի ա՛յ մեղքը չթագաւորէ ձեր մահկանացու մարմինին վրայ, որ անոր ցանկութիւններուն հրնազանդիք»: Բայց ինչպե՞ս չը հնազանդիմք, եթե ենթակա ենք դրան: Ահա թե ինչպէս. «Վասն զի այն որ անկարելի էր օրէնքին, որովհետև տկար էր մարմնով, Աստուած իր Որդին դրկեց մեղանշական մարմնի նմանութեամբ ու մեղքի համար եւ դատապարտեց մեղքը այն մարմինին

մէջ» (Հռովմ. 8:3): Աստված մեղքը դատապարտեց, որը ստիպում էր ինձ՝ իր կամքը կատարելու: Ու երբ Աստված դատապարտեց, նա այլևս իր կամքը չի կարող ինձ պարտադրել, քանի որ դատապարտվածը դրա իրավունքը չունի: Այդ իրավունքը տրված է ինձ ու քեզ: Բայց, սիրելիներ, մեղքը միշտ դռան ետևն է: Եթե դու չիշխես, նա է քեզ իշխելու. *«Չէ՞ք գիտեր թե որո՞ւ որ անձերնիդ ծառայ կընծայէք հնազանդելու, ծառայ էք անոր՝ որո՞ւ որ կը հնազանդիք, թե՛ մեղքի՝ որ մահուան կը տանի, և թե՛ հնազանդելու՝ որ արդարութեան» (Հռովմ. 6: 16):* Տեսե՛ք, թե ի՞նչ մեծ իրավունք և իշխանություն է շնորհված մեզ Հիսուս Քրիստոսի ձեռքով: Վկայեմ իմ կյանքից: Պայքարի մեջ էի մեղքի դեմ: Ոչինչ չէր ստացվում: Այստեղ՝ ների՛ր, Հիսու՛ս, ների՛ր, հաջորդ պահի՛ն՝ նորից մեղք: Է՛լ ծոմ, է՛լ աղոթք... Է՛լ չգիտեմ՝ գլուխս որ պատին տամ: Դրանից ազատվեցի միայն, երբ Ինքը՝ Տերը այս ճշմարտությունը հասցրեց ինձ. «Ա՛յ որդիս, Ես մեղքը դատապարտել եմ այդ մարմնի մեջ, նա քեզ վրա

այլևս իշխանություն չունի»: Շատ կարևոր է, որ մենք ունենանք այս վստահությունը: Այն մեր առօրյա կյանքի և ապրելակերպի խնդիրն է:

Հիմա հարց. սիրելի՛ եղբայր-քույրեր, մենք վերստին ծնունդ ունե՞նք, թե՞ ոչ: Մենք համոզվա՞ծ ենք, որ ունենք: Դա պետք է երևա, պետք է բացահայտ լինի: Ինչու՞: Որովհետև վերստին ծնունդն է մեզ շնորհում ապրելակերպ: Մեր կենցաղավարությունը սա է. *«Վասն զի Աստուծոյ արքայութիւնը կերակուր ու խմելիք չէ, հապա արդարութիւն և խաղաղութիւն ու խնդրութիւն Հոգւով Սրբով: Քանզի եթէ մէկը այս բաներով Քրիստոսի կը ծառայէ, անիկա Աստուծոյ հաճելի է՝ ու մարդոց գովելի»:* Մենք, ծնված լինելով արդեն Իրենից, ժառանգություն ենք ստացել այն ամեն հատկանիշները, որոնք Քրիստոս անձամբ ապրեց երկրի վրա: Կարդացե՛ք **Կողոս. 3:12-17**-ը. սա է Քրիստոսից ծնված մարդու ապրելակերպը: Սա է մեր հայելին, որպեսզի ապրենք Երկնքի օրեր երկրի վրա: **Կողոս. 16**-ում գրված է. *«Քրիստոսի խօսքը ձեր*

մէջ բնակի առատապէս ամէն իմաստութիւնով...» Այսինքն՝ մեր մեջ Խոսքի բնակվելով՝ մեր հին բնության նկատմամբ գերիշխանություն կունենանք: Գրված է. «Իրեններուն եկաւ, և իրենները զինք շընդունեցին: Բայց որոնք որ զինք ընդունեցին, անոնց իշխանութիւն տուաւ Աստուծոյ որդիներ ըլլալու, որոնք կը հաւատան իր անուանը. Որոնք ոչ արհիւնէ և ոչ մարմինի կամքէ, ոչ ալ մարդու կամքէ, հապա Աստուծմէ ծնան: Եւ Բանը մարմին եղաւ ու մեր մէջ բնակեցաւ, (և անոր փառքը տեսանք՝ Հօրմէն միածնի փառքին պէս), շնորհքով ու ճշմարտութիւնով լեցուն»: Բանը՝ Խոսքը, ե՞րբ մարմին եղավ ու մեր մեջ բնակեցավ: Պատասխանը կարդում ենք **Պուկ. 8:15**-ում՝ Սերմնացանի առակը. «Իսկ աղէկ հողի մէջ ցանուածը անոնք են որ բարի և յօժար սրտով լսելով խօսքը կընդունին ու համբերութիւնով պտուղ կուտան»: Հոժարությունը շատ կարևոր է, ժողովուրդ ջան: Սերմը Աստուծո Խոսքն է: Այն ցանված է քո մեջ: Այն ունի կարողություն, զորութիւն՝ մեր մեջ բնակված մահ կոչվածի յուրաքանչյուր հատ-

կանիշ ոչնչացնելու: Ինչքան Խոսքը աճում է մեր մեջ, այնքան մենք մահից Կյանք ենք փոխադրվում: Այն ճյուղը, որ պտուղ էր բերում, Հայրը մաքրում էր, որ է՛լ ավելի պտուղ բերեր: Ինչո՞վ մաքրվել: Մաքրության երեք գորավոր Ուժեր կան՝ Արյունը, Խոսքը, Սուրբ Հոգին: «Կը գրեմ ձեզի, տղաքներ, վասն զի դուք ճանչցաք Հայրը: Գրեցի ձեզի, հայրեր, վասն զի դուք ճանչցաք զանիկա որ սկիզբէն է: Գրեցի ձեզի, երիտասարդներ, վասն զի դուք ուժով էք, և Աստուծոյ խօսքը ձեր մէջ կը բնակի, ու չարին յաղթեցիք» (Ա Հովհ. 2:14): Ինչպե՞ս տեղի ունեցավ հաղթանակը. իմ խելքո՞վ, իմ կարողությունո՞վ, իմ ինչո՞վ: Ո՛չ, բարեկա՛մս, այդ ամենը դատարկություն է. իմ մեջ բնակված Խոսքն էր, որ հաղթեց չարին: Բո մեջ բնակված Խոսքն է, որ քեզ հաղթանակ պիտի բերի. իշխանությունը Խոսքին է տրված, բնակված Խոսքին, որից պիտի փախչի սատանան: Բնակված Խոսքը չի կարող լռել. Նա պետք է արտահայտվի: Այսպիսով, Խոսքը ե՞րբ մարմին եղավ ու իմ

մեջ բնակեցավ. երբ որ Այն իմ
մեջ «Հոգի ու Կյանք դարձավ»:
Հիմա ես խորը գիտակցելով
ասում եմ՝ շնորհակալ եմ, Տե՛ր

Հիսուս, որ ինձ մահից Կյանքի
փոխեցիր: Ամեն:

Անդրանիկ Մանջիկյան

Աստծո մարդը

*Վկայություն Գավրիիլ Վասենինկով եղբոր կյանքից
Վկայում է եղբայր Միխայիլ Կեբան՝ Բելառուսից:*

Նա իր կենդանության ժա-
մանակ շատ պատվի չի արժա-
նացել, ու երբեք փառք չի էլ
փնտրել: Նա երբեք չի եղել երեց
կամ սարկավագ կամ սովորա-
կան քարոզիչ: Բայց նրա կյանքը
կենդանի քարոզ էր: Ազգությամբ
հրեա էր: Շատ ծանր մանկույթ-
յուն էր ապրել: Որք էր մեծացել:
Պատերազմի տարիներին գերի
է ընկել, հետո փախել է «կոնս-
լագերից» և անգամ կարողացել է
թաքցնել շատ հրեաների: Պա-
տերազմից հետո ձեռքակալում
են՝ պատճառաբանելով թե՝

-Զո Աստվածաշունչը վնա-
սում է Սովետական Միությանը:

-Իմ Աստվածաշունչը չի կա-
րող վնասել այս երկրին: Այս
պետությունը մեկ-երկու տա-
նյակ տարի է, որ կա, իսկ Աստ-

վածաշունչը՝ հազարավոր տա-
րիներ:

Ստորագրել են տալիս մի
թղթի տակ, որի հետ մա բոլո-
րովին կապ չի ունենում: Դա-
տապարտում են ութ տարվա
ազատազրկման: Բայց հետա-
քքի իրն այն է, որ ես երբեք չեմ
լսել, որ մա ինչ-որ բացասական
բան ասի իշխանության հաս-
ցեին կամ չարախոսի Ստալի-
նին: Այնտեղ հիվանդանում է
թոքախտով: Տեղի բժիշկները
սպասում են, որ հիվանդությունը
հասնի վերջնակետին, և տանում
են մեկ այլ բաժանմունք, որտեղ
պիտի մեռներ: Նրան ճանա-
պարհում են բոլոր հավատաց-
յալները: Աղոթում են, ու Սուրբ
Հոգին մեկի միջոցով աղոթում է
շատ հետաքրքիր լեզվով՝ բար-

ձըր-բարձր, կարծես բղավելով: Երբ աղոթքը դադարեցնում են, մոտենում է մի շատ ծեր մարդ և ասում է.

-Մեկդ աղոթում էր շատ հին արամեերենով. ես լեզուներ եմ ուսումնասիրում, և այս լեզվին նվիրել եմ իմ ողջ կյանքը:

-Իսկ ի՞նչ էր աղոթում,- հարցնում են:

-Փառավորում էր Աստծուն: Նրանք հասկանում են, որ Աստված ինչ-որ բան է պատրաստել, Աստծուց ինչ-որ ներգործություն է լինելու:

Երբ տանում են բուժկետ, ներս է մտնում նոր միջավայր, մեծ վախ է ապրում, որովհետև տեսնում է հակառակորդի ծանր ներգործությունը: Բարձրաձայն աղոթում է ու տեսնում է՝ հեռվից իրեն է մոտենում մի հրեշտակ՝ ձեռքին վառվող շիվ: Այդ շիվը մխրճում է Գավրիիլ եղբոր կուրծքը: Աչքերը բացում է՝ իր ազգանունն են կանչում: Տանում են բուժկետ, նայում են հիվանդության պատմությունը, ակտսանք արտահայտում, և երբ ստուգում են. բացարձակ առողջ՝ հիվանդությունից հետք անգամ մնացած չի լինում.

-Շնչառությունդ կարծես երեխայի շնչառություն լինի, կրծքավանդակիդ՝ ոչ մի ցավ, դու առողջ ես: Նայելով թոթերիդ՝ քեզ թաղել էր պետք, բայց թոքերդ կատարյալ մաքուր են:

-Ինձ Աստված բուժեց, ուղարկեց իր հրեշտակին ու թոքերս բուժեց,- վկայում է եղբայրը:

-Հավատացյա՞լ ես: Ես էլ «молочан» եմ: Տեսնում եմ՝ շատ նվաղած ես, հյուծված: Քեզ կպահեմ այստեղ՝ ինձ մոտ, բայց դու պետք է օգտակար գործ անես: Բուժկետում կար մի ծառայություն՝ խնամք «գողերին»: Նրանք հիվանդության վերջին փուլում էին ու շատ չար էին ու չարացած շրջապատի հանդեպ: Գավրիիլը համաձայնում է նրանց մոտ «հավաքարար» աշխատել: Աստված այնպիսի սեր է դնում եղբոր սրտում, որ երբ նրանք նույնիսկ միտումնավոր ապականում են շուրջը, ինքը սիրով, անտրտունջ մաքրում է: Բացի դա, նա ինչ-որ տեղից սխտոր է գտնում (իսկ դա մեծ արժեք էր այնտեղ) և կտուրում աճեցնում: Այն աճում է, ու եղբայրը այդ գողերին է հասց-

նում սխտորի կանաչ տերևները: Այդ գողերը փոխում են իրենց վերաբերմունքը: Եվ երբ ինչ-որ ժամանակ հետո ուզում են նրան տեղափոխել, գողերը ըմբոստանում են:

- Նա մեր «Քրիստոսն» է: Եթե դուք նրան մեզանից տանեք, մենք այնպիսի բան կսարքենք...

Ստալինի մահից հետո եղբորն ազատում են՝ ասելով, որ այդքան տարի նստել է ոչ մի բանի համար: Նա սկսում է ապրել մեր գյուղում: Ստանում էր 17 ռուբլի՝ կոլտնտեսության աշխատավարձ: Նույնիսկ միայն ինքը այդքան չնչին գումարով չէր կարող ապրել, բայց գալիս էր մեր տուն, մորս ասում:

-Քույր Անյա, կարող է իմանաս՝ ո՞վ է կարիքավոր, ես ուզում եմ օգնել:

Նա շատ վատ էր հագնվում, գուլպաները՝ տարբեր, հագուստը՝ հին, մաշված, բայց միշտ ուրախ էր, միշտ փառաբանում էր Աստծուն, միշտ գոհ էր: Նրա սիրելի կերակուրը՝ նուրբ կտրտած թրջած սև հացն էր՝ շաքարավազով կամ ադով «համեմված»:

Նա այնպես ախորժակով էր ուտում դա, կարծես ամենահամեղ երշիկը՝ կարմիր ձկնկիթով: Նա միշտ գոհ էր ամեն ինչից և միշտ ուրախ: Շատ սուղ էր ապրում, բայց սիրում էր գոհաբերություններ անել, օգնել, նվիրել, իսկ նվեր ընդունել՝ շատ դժվարությամբ, հազվադեպ. բավարարվում էր նրանով, ինչ ուներ: Մի եղբայր պատմում է, թե ինչպես են փորձել կոստյում նվիրել եղբորը: Երկար համոզել են, որ կոստյումը ընդունի և ինքը հագնի, զոնե հավաքությունների հարմար հագուստով գա: Օրեր շարունակ եղբայրը մերժել է նվերը, հետո մի կերպ համաձայնել:

-Բայց խոստացի՛ր, որ ինքդ կհագնես, չես նվիրի մեկ ուրիշի:

Այդ կոստյումը նրա հագին տեսնում են ընդամենը մեկ ամիս. այն նվիրում է մեկ ուրիշ եղբոր:

Ծայրահեղ աղքատության մեջ՝ ուզում էր հարստացնել մարդկանց: Շատ հասարակ էր, հագուստն էլ այնքան հնամաշ, որ մարդկանց կողմից տարօրինակ էր նայվում: Ու ներող էր աննկարագրելի: Մի անգամ եկեղեցի մտնելիս մի եղբայր խիստ

չարությամբ, չգիտես ինչու, ըսկըսում է Գավրիիլ եղբորը անարգել, մտնացնել: Ներկաները պատմում են, որ Գավրիիլ եղբոր դեմքից մույնիսկ ժպիտը չի անհետանում: Նա անարգում է, իսկ սա ժպտում է: Ու երբ այդ եղբայրը «ոպչա» է տալիս՝ շունչ առնելու, Գավրիիլ եղբայրը քաղցրությամբ, ժպիտով ասում է՝

-Դե՛, քա՛ղցր եղբա՛յրս, քանկազի՛նս, ես քեզ միայն մի օբան կխնդրեմ. եթե քեզ ինչ-որ մեկը կանարգի այդպես, դու գոնե չվիրավորվես...

Բոլորը հիացմունքով ծիծաղում են, իսկ այդ եղբայրը, որ բերանը բացած՝ ուզում էր շարունակել, այդպես էլ բաց բերանով շրջվում է հառու հեռանում: Նրան երբեք չէիր կարող բարկության հասցնել: Աստված հայտնապես խոսում էր նրա հետ: Մի շատ աղքատ ընտանիք կար՝ մայր ու աղջիկ: Ապրում էին ծայրահեղ ծանր: Մի օր մայրը գնում է խանութ՝ օրվա հաց ու մի քիչ մթերք գնելու: Տեսնում է այնտեղ խնձորներ ու շատ է ցանկանում, բայց կամ հաց պիտի գներ, կամ խնձոր. գումարը այդքան էր: Հաց ու մի քիչ մթերք

վերցրած գալիս է, ուտելու ինչ-որ բան է պատրաստում, հետո ծնկի գալիս ու երեխայի պես լաց լինելով խնդրում Տիրոջը՝ գուցե Տերս ինչ-որ տեղից մի քիչ գումար կտա, որ խնձոր գնեմ: Ներս է մտնում աղջիկը, տեսնում է մոր արցունքները: Մայրը անհարմար է զգում, որ հասուն մարդ, ու խնձորի համար լաց է լինում, բայց ասում է աղջկան:

-Մա՛մ, արի՛ աղոթենք:

Աղոթում են միասին: Քիչ հետո դուռը թակում են: Գավրիիլ եղբայրն էր:

-Ողջո՛ւյն, հարգատնե՛րս: Ես ձեզ խնձո՛ր եմ բերել:

-Դուք որտեղի՞ց իմացաք, որ մենք խնձոր ենք ուզում:

-Իսկ ինձ Աստված ասաց:

Ու այսպիսի դեպքեր շա՛տ շատ: Կարտոֆիլ հավաքելու ժամանակն էր: Եղբայր Գավրիիլը օգնում է մի քանիսին՝ հավաքելու, մինչև հասնում է իրեն, հոգնած է լինում այնքան ու քաղցած, մտածում է կարտոֆիլ եփի: Նույն այդ ժամանակ 6-7 եղբայրներ լցվում են մի մեքենա, գնում են նրան օգնելու, իրենք էլ քաղցած: Շանապարհին մտածում են՝ ոնց պիտի կերակուրի

հարցը լուծեն: Գնում են, տեսնում մի մեծ կաթսայով եփած կարտոֆիլ:

-Ինչու՞ ես այսքան եփել, եղբայր, ու՞մ էիր սպասում:

-Ձեզ: Ուզում էի երեք հատ եփել ինձ համար, բայց Աստված ասաց՝ մաքրի՛ր այսքանը:

Ուրախ ուտում են, հավաքում ամբողջ կարտոֆիլը ու գնում տներով:

Նա այցելության էր գնում անգամ փոքրերին ու այնքա՛ն լուրջ գրուցում հետները՝ ինչպես հասակակցի: Նա գիտեր նույնիսկ իր քույր-եղբայրների սիրելի բաները: Մի անգամ իմ այգու խնձորներից ուզեցի նվիրել, նա ինձ ասաց.

-Եղբայր Սիխայիլ, այս խնձորները Մարիա քույրն է սիրում, արի՛ տանենք նրան, - ու նայելով գետնին թափված կիսահոտած խնձորներին՝ ասաց, - կարելի՞ է սրանք էլ ինձ համար վերցնեն: Ու միշտ այդպես. իրեն կվերցնեն ամենավատը, ուրիշներին՝ ամենալավը: Այցելում էր, մնում էր շատ կարճ. Ներս էր մտնում թե չէ՝ եկե՛ք աղոթենք, ուրս էր գալիս՝ եկե՛ք աղոթենք, նույնը՝ փողոցում հանդիպելիս:

Մի դեպք էլ հիշեմ: Կայաքանում հանդիպում եմ, ու ինձ ասում է.

-Եղբայր, ես գիտեմ, դու սև սալոր շատ ես սիրում, այն շատ օգտակար է: Իմ սալորենին առատ բերք է տվել, մեքենայով ես, ինձ հասցրու, ես ուզում եմ քեզ նվեր անել: Կայարանից հեռու չէր գյուղը: Ասացի՝ կտանեմ, բայց ճանապարհին մտածեցի՝ եղբորը պետք էր շուտ տուն հասնել, դրա համար ինձ սալոր ուզեց նվիրել: Գնացիմք, մի տոպրակ սալոր քաղեցիմք, ու դիմեց ինձ.

-Հիմա, եղբայր ջան, ինձ տա՛ր իջեցրու այնտեղ, որտեղից վերցրել ես, ես տեղ ունեմ գնալու:

Ու հիմա էլ ճանապարհին ես ամոթից չգիտեի ինչ անել. ինչ էի մտածում, բայց եղբայրը հետաձգեց իր գործը հանուն ինձ, որ իր այգու սալորներից ինձ հյուրասիրի: Ես ինձ զգում էի շատ նվաստ, անարժան մեկը:

Նա իր կյանքը նվիրել էր աղքատ մարդկանց, հաշմանդամներին, միայնակներին: Մի անգամ հավաքությին մարդիկ զանազան կերպ են արտա-

հայտվում նրա մասին՝ համարելով նրան տարօրինակ մարդ: Այդ ժամանակ Աստված մի անոթի միջոցով խոսում է. «Եթե դուք իմանայիք՝ ինչպիսի՝ Պսակ է նրա համար պատրաստվում, դուք երբեք այդպես չեիք խոսի»:

Մեր գյուղից մինչև իմ աշխատավայր 800 մետր է: Մի օր այդքան ճանապարհ վազելով եկավ՝ ուրախ բացականչելով.

-Եղբայր Սիխայիլ, որ իմանաք ի՞նչ հրաշալի, ուրախալի

բան է եղել. թերթում կարդացել եմ՝ Աֆրիկայում հայտնաբերել են երշիկի ծառ. համը՝ իսկը երշիկի: Կարող է՝ ես երբեք էլ չըփորձեմ դրանից, բայց ի՞նչ հրաշագործ է մեր Աստվածը:

Նա ուրախանում էր ուրախացողի հետ՝ անկախ ով կլիներ:

Նա մաս զինված էր աստվածային իմաստությամբ:

Սիրելիներ, սա կյանքի օրինակ է բոլորիս:

Եթե փրկեմք...

վկայություն

«Եղբայրներ, բոլորովին ուրախութեան արժանի բան սեպեցէք, երբ կերպ կերպ փորձանքներու մէջ կ'իյնաք, Գիտնալով որ չեք հաւատքին փորձառութիւնը համբերութիւն կը գործէ: Բայց համբերութիւնը կատարեալ գործ թող ունենայ, որպէս զի կատարեալ ու ամբողջ ըլլաք, ու բանի մը պակասութիւն չունենաք» (Հակոբոս 1:2-4):

Ինչպես ուրախությունով ընդունել փորձանքը: Աստված ունի Իր հնարները՝ մեզ Իրեն մոտեցնելու: Աստծո փառքը երե-

վաց մաս իմ կյանքում: Երբեմն Աստված մեր կյանքում այնպիսի իրավիճակներ է թույլ տալիս, որ անգամ քո ներսում վիճում ես

Աստծո հետ՝ Տե՛ր Աստված, հավանաբար ինչ-որ բան այնպես չես անում: Եվ սկսվում են մեր տրտունջները: Բայց փառք Աստծուն, որ Նա համբերում է մեզ և շարունակում է տանել առաջ: Դիմում էի Տիրոջս, ասում էի՝ ես ուզում եմ մոտենալ, ուզում եմ Տիրոջը ծառայել և իմ կյանքում ուրիշ ճանապարհ չեմ ուզում: Գիտե՞ք, Աստված դա լսեց: Ու ահա կնոջս ծննդյան օրը գիշերը զգացողությունս վատացավ: Դուրս եկա սենյակից... և արթնացա խոհանոցի հատակին պառկած: Անգամ վեր կենալ չէի կարողանում: Ջգում էի, որ ահա նորից կորցնում եմ գիտակցությունս: Մինչև առավոտ մնացի հատակին պառկած. մի փոքր շարժումից սրտխառնոց էի ունենում, ուժ էլ չունեի բոլորովին: Ներքին արյունահոսության կասկածանքով տարան հիվանդանոց: Հետագոտումից հետո կինս հարցրեց.

-Ամեն բան լավ կլինի, չէ՞, բժիշկ:

-Դե՛, եթե կարողանանք փրկել...

Մի քանի օր պառկեցի հիվանդանոցում: Մի բան ասեմ՝

խոսքերի մեջ զգու՛յշ եղեք. ինչ-որ ժամանակ ես ասել էի. «Ես երբե՛ք զոնդ կուլ չեմ տա, միայն՝ եթե շտապօգնությունով տանեն: Երկու շաբաթվա ընթացքում վեց անգամ ստիպված էի կուլ տալու: Այնպես որ, երբեմն պատասխան պիտի տանք մեր խոսքերի համար: Հիվանդանոցում մի քանի օրից ձեռքս սկսեց խիստ ցավել: Գնալով ցավը անտանելի էր դառնում: Բժիշկներին էի դիմում, չէին հավատում՝ ի՞նչ կապ ունի ձեռքը ներքին արյունահոսության հետ: Բուժքույրերը գաղտնի ցավագրկողներ էին տալիս: Հետո նկարում են ու տեսնելով ինչ-որ անհասկանալի բան՝ ուղարկում են օնկոլոգիա կենտրոն՝ Բարանովիչ: Ամենաուժեղ ցավագրկողները ինձ պահում էին ընդամենը երկու ժամ, հետո՝ արդեն հազիվ մեկ ժամ: Ու այդ վիճակիս մեջ Աստված սկսել էր աշխատանք տանել ինձ հետ, սովորեցրեց ինձ կարդալ, աղոթել : Ես այդ օրերին շա՛տ-շատ էի քայլում հիվանդասենյակում, աղոթում ու կարդում էի: Հիշում եմ, մի անգամ զանգեցի մորս, ասացի՝ եթե հիմա այս ամենը չդադարի, ես ուղղակի կխելա-

գարվեմ ցավերից: Ինձ սկսեցին ցավագրկողների հետ ներարկել թմրադեղեր: Հետազոտությունից պարզվեց, որ ներքին արյունահոսությունը մետաստազների տարածվելու արդյունքում էր սկսվել: Ինձ նշանակեցին շտապ MPT, իսկ դա անհնար էր. մեկ ամսից միայն ինձ հերթ կհասներ: Այդ ժամանակ Աստված մորեղբորս երագով ցույց է տալիս մեր խառնաշփոթ վիճակը: Իսկ նա ծանոթ բժիշկ ուներ, որ հենց դրա մասնագետն էր: Նա տանում է ինձ այդ բժշկի մոտ, կատարում են MPT, ախտորոշում են՝ քաղցկեղ և շատ շտապ պետք է հասնեն Բորովլյանի՝ հետազոտվելու: Այնտեղ ընկնելը այդքան էլ հեշտ չէր. ընդունում էին ծայրահեղ ծանր հիվանդներին: Աստված նորից հրաշք է անում: Մի պրոֆեսոր է ինձ ընդունում. իսկ սովորական մարդուն անհնար էր նրա մոտ ընկնելը: Բայց նա ինձ ընդունեց շատ սիրով, հետո ուռուցքաբան մոտ ուղարկեց, նա էլ ինձ ուղարկեց «ստենցոգրաֆիայի»: Դա մի գործողություն է, երբ երակից ներարկում են ռադիո-

ակտիվ ինչ-որ միջոց և ապա որոշում հիվանդության աստիճանը: Եթե այն առկա է օրգանիզմում 20 թե՞ 40 տոկոսից ավելի, արդեն օնկոլոգիա է: Բայց ինձ մոտ այն հասել էր 82-ի: Մենք տեղեկացել էինք, որ նման վիճակում կյանքը ձգելու լավագույն միջոցը անդամահատումն է: Ես սկսել էի հաշտվել մեկ ձեռքով մնալու մտքի հետ, բայց սրտիս մի անկյունում հույս ունեի, որ Աստված կբժշկի: Բայց մինչ կզնայի այդ վիրահատությանը, գնացինք Բարանովիչի հոգևոր ճամբար՝ աղոթքի: Ինձ արդեն չէին օգնում ո՛չ ցավագրկողները, ո՛չ թմրադեղերը, ու ես այլևս չէի դիմանում ցավերին: Քարոզում էին, աղոթում: Այնտեղ անոթ կար, ու ամեն աղոթքից հետո ասում էր՝ թող էլի սպասի, և այդպես երեք անգամ: Իսկ ես չէի դիմանում: Ու անոթի միջոցով խոսք եղավ. «Այն ցավը, որին դու չես դիմանում, ես վերցնում եմ»: Վերադառնում ենք: Ճանապարհին սպասում եմ՝ դե՛, վերցրո՛ւ, Տե՛ր: Ոչ մի փոփոխություն: Մտածում եմ՝ երևի անոթը սխալվեց: Զրուցելով հասանք տուն, և երբ հասանք, ես զգացի,

որ ձեռքս այլևս չի ցավում. այն այնքան թեթև էր: Հաջորդ օրը գնում եմ հիվանդանոց, կատարում եմ «MPT»:

-Ձեզ մոտ դրական փոփոխություն կա, եկե՛ք մեկ ամսից:

Գնում եմ մեկ ամսից և՛

-Ձեզ մոտ ամեն ինչ նորմալ է:

Թեև ինձ ասացին, որ ես մեկ անգամ գնամ երեք ամսից, իսկ հետո՝ ամեն վեց ամիսը մեկ, բայց ես այլևս հիվանդանոց չգնացի. հասկացա, որ Աստված է ինձ բուժել: Հասկացա նաև, որ եթե Աստված թույլ է տալիս որևէ փորձություն, այդ փորձությունը Ինքը կրում է մեզ հետ և

պրոբլեմների մեծագույն մասը Ինքն է վերցնում: Նա ունի նպատակ: Նա նպատակ չունի՝ պարտադրել մեզ տառապանք կրել հենց այնպես. նա ուզում է մեզ Իրեն մոտեցնել: Եթե ես խնդրել եմ, որ օգնի՝ մոտենամ Իրեն, Նա դա կանի: *«Զանգի ես ձեր վրայով խորհած խորհուրդներս գիտեմ, կ'ըստ Տեղը, անոնք ձեր յուսացած վախճանը ձեզի տալու համար խաղաղության խորհուրդներ են և ոչ թե չարիքի»* (Երեմ. 29:11): Վատահենք Տիրոջը, և Նա մեզ կտանի: Ամեն:

Եղբայր Վիկտոր
(*Церковь «Спасение»*)

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է չեզ և ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք Հովհաննու 3:16-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի այլ Հավիտենական Կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու խմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոյիմյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Վհարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեշիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավոդյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սյրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մխիթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատական)	077 28-75-91	Սամվելյան Պետր
Արզախ	094 00-94-08	Մարդյան Միքե
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սյրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միքե
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկա, Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org